

ΕΚΑΦΚΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΚΙΣΤΕΜΕΚΕΡΣ

(Δράμα Μονέπρωτο)

ΕΚΕΙΝΟΣ Γλύκης μὲ πολὺ καλλιτεχνικὴ ψυχή, σεήγη ἡλικία δύον σοὶ ἄνδρες ἀγαπῶν κάποτε μὲ τὸ μεγαλείτερο πάθος.

ΕΚΕΙΝΗ Μᾶ κοκέττα ποὺ ζεῖ μόνον γιὰ τὸν ἔρωτα, χωρὶς δμως νὰ τὴν ἐνδιαφέρει καὶ πολὺ ποῦ τὸν βρίσκει.

(Νότια, σὸ διπά τοῦ γλύκπτον. «Ἐργαστήριο βυθισμένο σ' ἔνα μυστηριώδες καὶ ἐλαφρῶς φαντασμαγορικό σμίδιφος. Ο γλύκης εἶναι ἐξαλωμένος σ' ἔνα νειβάνι.. «Ἐξαφανισθεῖται ἀνήσυχος καὶ βηματίζει σὸ διωμάτεο. «Ἐξαφρα σημαίνει τὸ ἐκκρεμές. Αὐτὸ τὸν κάνει ἀκόμη νευρικότερο. Περά μὲ μιὰ τρομερὰ νευρικὴ κίνηση τὸ τούρα τοῦ καὶ ἀρχίζει νὰ μονολογεῖ:

ΕΚΕΙΝΟΣ. — 'Η ἀχιλότιμη!... 'Η ὥρα πέρασε!... Δὲ θάρση!... (Ζαναπέργει σὸ διηθίβαντα τον, ἀλλὰ ἔνα καφινικὸ κενύπημα τοῦ τηλεφώνου τὸν κάνει νὰ πεταχτῆῃ. Ποὺς ἔρει τὶ γενιά πάλι θὰ μου πη γιὰ νὰ δικαιολογηῇ ποὺ δὲν θάρση! (Ἀρπάζει τὸ ἀκοντικό, καρπίζεται δμως καὶ δργίζεται πιὸ πολὺ ποὺ ἀκούει ξένη φωνή). Μᾶ δύι, κυριά, μᾶ δύι κυριά, κάνετε λάδος Δὲν είμαι ἐνώ αὐτὸς ποὺ ζητάει. Αφίστατε με σηνγο... (Κρεμά μὲ θυμὸ τὸ ἀκοντικό. Σὲ λίγο δμως ξαναπειτέται καὶ ζητάει σὸ τηλέφωνο κάποια διεύθυνση): 'Εμπρός... Εμπρός... ποὺς είνε... τὸ πρακτορείον Μπονάρι; Μπονάρι εἰσέθεις; 'Έχετε τίποτε νέο γιὰ τὴν ὑπόθεσι ποὺ σᾶς διένθεσα; Τὴν παρακολούθησατα τὴν κυριά... Πώς; Είπατε... τὴν είδατε σὸ «Αμπασάντρο» μὲ τὸν συνοδὸ της; Δὲν ξέρετε ἀκόμη τ' ὄνομά του; Καλά, καλά.

— Τὴν πήγε σὸ διπά της είπατε;...
— Καὶ τὴν περίμενε κάτω σὸ αὐτοκίνητο; Καλά, συνεχίστε, λέγετε...
— Πήγαν μαζὸν σὸ Δάσος τῆς Βουλώνης; Καὶ ἔκαμαν τὸ γάρο τῆς λίμνης; Τὸ ξέρω, τὸ ξέρω... Τὸ συνηθίζει πάντοτε σὺς δρχές τῶν ἔρωτων της...
— ... Καὶ ἔπειτα; 'Εγεγμάτισαν μαζὸν καὶ πήγαν σὸ διεύθυνση; Τί λέτε; Πῶς;... Τὸν ἀφροσε σὸ διπά του; 'Ωστε δὲν ἀνέρχεται μαζὸν του;... Αὐτά είνε δῆλα;

— Πῶς;... Τί είπατε;... Δὲν είνε φίλη του;... Γιὰ νὰ σᾶς πῶ, φίλε μου Μπονάρι, δᾶλα κι' δᾶλα, δὲν θέλω νὰ μὲ κορούδενον του!... Επήγαν μαζὸν περίπατο, ἔφαγαν μαζὸν σὸ διεύθυνση, καὶ δὲν είνε φίλη του!... (Μόλις συγκρατῶντας τὸ θυμὸ του): Διαλέξατε πολὺ δισχημη σιγμῆ, φίλε μου, γιὰ τὰ γελάσατε εἰς βάρος μου... (Έγρας κρότος σὸν δρόμο τὸν διακόπτεις ἀποτόμως καὶ τὸν κάνει νὰ γυρίστη τὸ πρόσωπο του πρὸς τὸ παράθυρο). Μᾶ σιγμῆ, μῆ φενύετε δᾶτ' τὸ τηλέφωνο... (Τρέχει σὸ παράθυρο, κυντάει ξένη καὶ ἐπιστρέφει γρήγορα σὸ τηλέφωνο): Μπονάρι, ἀκός;... Ήρθε... Είκεινη!... Ήρθε... Α... Εγε μεγάλη ἀναίδεια!... Δὲν ἔρει τὶ τὴν περιέμενε!... Ω, εἴτε αὐτὸν ποὺ φαντάζεστε, ήσυχάστε... Χέρια γλύπτων δὲν μπορῶν νὰ κάνουν τέτοιο πρόσωπο... Οφθονάρ, Μπονάρι!

(Διακόπτει τὴν τηλεφωνικὴ συνενίση, σίγχει πρὸς τὴν πόρτα τὸ φῶς ἐνὸς προσθόλεως καὶ κρύβεται σὸ σκοτάδι. Μπαίνει ἔκεινη μὲ τονάλετα τυγχεινή. Θαυμασμένη δᾶτ' τὸ φῶς, μένει μᾶς σιγμῆ ἀκίνητη, καὶ κατόπιν ἀρχίζει νὰ προχωρᾷ ψηλαφητά...).

ΕΚΕΙΝΗ. — Καλησπέρα, ἀγάπη μου... 'Αργησα, δὲν είνε ἔτοι; Καλησπέρα, ἀγάπη μου!... Μᾶ ποὺ είσαι λοιπόν; (Σιωπή). Τὶ ἀνότερα φάσασε είνε πάλιν αὐτές; Μὲ ἀπαλλάσσεις σὲ παρακαλεῖ ποὺ δᾶτ' αὐτὴ τὴν φωταφία; Σεραβώθηκα!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — 'Αμείως, ἀφοῦ τὸ θέλεις!

(Μπαίνεις ἀπό τόπον στὴν φωτεινὴ ἀκτίνη καὶ στέκεται μπροστά της δρθός).

ΕΚΕΙΝΗ (χαϊδευτικά). — Μᾶ τὶ ἔκανες λοιπόν ἔκει μέσα σὸ δικοτάδι;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Σὲ περίμενα. Περίμενα τὴν ἀγάπη μου. Είνε ὅχτι μέρες τώρα ποὺ σὲ πεμένει...

ΕΚΕΙΝΗ. — Μὲ μαλώνεις κιόλας;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Γιὰ νὰ πῶ τὴν ἀλήθεια, δὲν σὲ περίμενα πειτά... (Τὴν ἀγκαλιάζεις ἀπότομα). Τὶ ώμορφη ποὺ είσαι!... Λαμπτοκοπῆς όλοληρη!... Αὐτά τὰ μάτια, αὐτὸ τὸ δέρμα, αὐτά τὰ χειλή! (Τὴν φιλεῖ σὸ στόμα βίαια. 'Εκείνη κάνει νὰ ξεφύγη τὸ ἄγριο αὐτό

φιλί, μά την ἀρπάζει σφιχτά ἀπ' τὸ χέρι...

ΕΚΕΙΝΗ.— Μά ἄρρες με λοιπόν !

(Μὲ μά δυνατή σπρωξά, τὴν ρίχνει στὸ νειβάρι).

ΕΚΕΙΝΗ.— "Ω! μά εἰσαι τρελλός !

ΕΚΕΙΝΟΣ (Σαρκαστικά).— "Ετοι λέει ὁ κόσμος. "Ας" τοι νὰ λέηται...

ΕΚΕΙΝΗ.— Βάζω στοίχημα διτε εἰσαι μεθυσμένος.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Λιγάκι... Κατι πέραπε νά κάνω τοση ὥρα πού σε περιμένων. "Ήταν λοιπόν.

ΕΚΕΙΝΗ.— Τότε λοιπόν φεύγο !

(Μπαίνει μπροστά της).

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Φοβᾶμαι;

ΕΚΕΙΝΗ (Μὲ θρόσος).— "Εσένις ... "Οχι δέν σέ φοβᾶμαι ! Δέν μά φοβᾶμαι γατι δέν σπλεπτεσαι... γατι δέν σκέπτεσαι διτε μέρες τοσα είμαι λιεισμένος ἀνάμεσα στοις, τέσσερες αὐτούς τούχους.

ΕΚΕΙΝΗ.— Πάγωνται νά πάρης ἀέρα, δέν σ' ἐμποδίζει !

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μέρες ἀτέλειωτες ὑποφροντώνται διτε τὰ μαρτύρια του πόμον, τὸν πόθο, τὴν ἀπλετιά, τὴν μανία, ἀπ' δ', τι ἀγροὶ καὶ πονεμένο μπορετ νά τάσκη μέσα σ' ἔνα φτοχο, ἀντρίκιο κοριτ. "Α! τι ἀγόνι ! Κινέται καταγές οὐράλιαντας, σε τίτοτε δέ βρισκεται μανακόψιθο... Και οι σπένεις γνωστῶν, γνωστῶν φλογωμένες στὸ μαναλό καὶ τὸ ἔγκλημα τὸ νοικοθεῖς κάποιον καντά σου νά φτεροκαπά σάν μια μεγάλη νυχτερίδα !... Και ἔσφαντα ἔχονται !... Κρηψε τὸν ὅμορφο σου λαμπο, μιντεσται σε πειρασμό. Δέν ξέρω και γιο τι θὰ μπορδοσ τον κάνω !

ΕΚΕΙΝΗ.— Δέ σε φοβᾶμαι.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Κρύψε τον !... Θά μπορούσα νά τὸν φυγχτώσω και μὲ τὸ ἔνα μον κέρο.

ΕΚΕΙΝΗ.— Δέν σέ φοβᾶμαι.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Εμένα, κολά ἀλλὰ τὸ θάνατο...

ΕΚΕΙΝΗ.— Δέν φοβᾶμαι τὸν θάνατο ! (Πλησιάζοντας τὸν φίλο τῆς καὶ ἀλλάζοντας τὸν φωνῆς). Μά και ἀν τὸν φοβᾶμαινται πού δέ τάσπερε νά τὸν φοβᾶμαι. Βλέπω τότον ἀνάπτι στὰ ματάσσουσα ! (Τὰ κεῖται τῶν πάνες νά ἔνωθον σ' ἔνα φίλημα) "Έξαφρα, ἔκεινος τὴν σπρώχειν ἀπότομα, προχωρεῖ πρὸς τὴν πόρτα, τὴν κλειδώνει καὶ βάζει τὸ κλειδὶ στὴν τούτη του). Μέ κλείνεις ... ("Έκεινος δέν ἀπαντᾷ, κρατεῖ τὰ σαγόνια τον σφιγμένα). Γιατὶ η θεατικὲς εὐτές κινήσεις ... ("Η φωνὴ τῆς ἔχει ἐλαφρῷ ἀλλοιωθή). "Η κακή αὐτὴ ἔκφρασται ποὺ πλέον δέν σου πάτε καθόλον. Πιστεύεις διτε εἰσαι κακός ; Ρώτα τὴν ψυχή σου και θὰ δης τι θὰ σου ἀπαντήσῃ... Θά σου πᾶν ποὺ πειδαίνεις ἀπ' τὴν ἐπιθυμία να μ' ἀπάλεις στὴν ἀγκαλιά σου, νὰ μὲ σογής στὴν ἀγκαλιά σου... (Διέργων στιγμῶν σιωπή). Μ' ἀκούς ἀγάπη μου ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Σ' ἀκούω.

ΕΚΕΙΝΗ.— Είνε σωτὸν αὐτὸν ποὺ λέω ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Σωτό.

ΕΚΕΙΝΗ.— Σανάγνες ἐντελῶς κύριος τοῦ ἔαυτον σου ;

ΕΚΕΙΝΟΣ (Μὲ μά μαρκωνή, ἀχρωμοφωνή).—"Ἐντελῶς κύριος τοῦ ἔαυτον μου..."

ΕΚΕΙΝΗ (Μὲ βεβιασμένη εὐθυμία).— Θεέ μου, πῶς πεινῶ ! Τι λέσ, τοῦμε ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τρῶμε...

(Σεβουλώντες μια μπονκάλα σαμπάνια)

ΕΚΕΙΝΗ (Χαϊδευτικά).— "Αγάπη μου, ξανοβάζεις τὸ κλειδὶ στὴν πόρτα ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— "Οχι.

ΕΚΕΙΝΗ.— "Οπως θέλεις.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Φυσικά.

ΕΚΕΙΝΗ.— "Εχεις λοιπόν σκοπὸ νά μὲ κρατήσης κι" αὐδιο ματὶ σ' συ ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— "Ισως... "Ως αἴριο και δῆλη τὴν ἔβδομα.

ΕΚΕΙΝΗ.— "Οι τὸν λαμαργο ! Δέ λές καλύτερα διο τὸν κρόνο !...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Ξέρω και γώ... "Ισως και δέκα χρόνια σῶν τὴν ἀλλην.

ΕΚΕΙΝΗ.— Ησιάλα ἀλλή ;

(Τὴς ρίχνει σαμπάνια στὸ ποτήρι της).

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πιέσ τρόπωται και θὰ σου πῶ.

ΕΚΕΙΝΗ.— Θά πιω μὲ τὸ ποτῆρι σου. Μά πιες ἐσύ πρώτα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (Μὲ καυηλή φωνή).— Πίνω τὴν σαμπάνια αὐτὴ στὴν μνήμη της !

(Πίνει και τὴς προσφέρει τὸ ποτήρι του).

ΕΚΕΙΝΗ.— Λοιπόν πούμ είνε αὐτὴ ή ἀλλή ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μιά πού συψιαζει.

(Σεωπήλη ἀνή, κυτταλόφθει ἀπὸ μά παράσημη δυσφορία. Πιάνοντας ἐπιτέλους τὸ ποτῆρι παρατηρεῖ διτε τὸ χέρι της τρέμει).

ΕΚΕΙΝΗ.— Δέν είμαι ζητηλάρα, ἀνάπτη μουν, ἀλλὰ δέν μού μιλησεις ποτὲ γι' αὐτήν. "Οστε

λοιπόν τὴν κράτησες δέκα χρόνια ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Την κρατῶν ἀκόμη.

ΕΚΕΙΝΗ.— "Ηταν μήτως ἐδῶ ποὺν ἐλθω ἐγώ ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Και ἔξαπλουσθει νά είνε.

ΕΚΕΙΝΗ (Ἐκνευρισμένη).— Θιέ μουν, πῶς δὲ μ' ἀρέσουν τὰ αἰνείγματα !

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Κανένα αἰνιγμά. Βρίσκεται, σοῦ λέω, ἀκόμη ἐδῶ.

"Ἐδῶ μέσα σ' αὐτὸν τὸ ἐγκατήριο.

ΕΚΕΙΝΗ.— Θά ἡταν πολὺ λεπτό αὐτό, μά την ἀλλήθεια, νὰ μᾶς τὴν ἔξηγη γιατί." Άλλα γατι δη ; Νομίζει κανεὶς διτε ἔχει νά γάντη μ' ἔνα λεπτό αὐτὸν ποτῶντος.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Κριτής ... (Κυρτάζει γόρυ της ἀνήσυχης). Μήν κουνάεις ούδεια. Βρίσκεται κακεῖ (Τηγάνισης τὸ δομάτιον ποὺν τὸ σκεπάζουν μερικοὶ σκοτεινόχρωμοι μπεργτέδες).

ΕΚΕΙΝΗ.— Μά τι λοιπόν, ἔχεις τὸ δρομούσα της ;

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πήγωνται νά δης, είνε ἀπλούστατο. Πίσω ἀπ' τοὺς μηρούς σ' αὐτὸν σκαμένον στὸ τοίχο. Τόρα μόλις τὸ αἴστερος θά βρεις εἶναι μέρος της πειρασμής. Μά τι ἔχεις ; Είσαι ἀρρωστη ;

ΕΚΕΙΝΗ.— "Η ἀνοσίες σου αὐτές μου πάνονται πολὺ διστάσεις. ΕΚΕΙΝΟΣ.— Καλά, δις μη μιλούμε πεια γ' αὐτό... Γιατὶ δημιους δεν τρόπο ;

ΕΚΕΙΝΗ.— Εδάφιστο.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πάρος αὐτὴ τὴ φτερούχη. ΕΚΕΙΝΗ.— Σὲ βεβαιῶ πως δέν είσαι καθόλου αὔτειος. Κ' ἔτας λόγου πούν δέν είναι αὔτειος, σοῦ φέρεις δάκρυα.

ΕΚΕΙΝΟΣ.— "Ἄς κλάνουμε λοιπόν. Θέλεις να δάκρυ σαμάνια ;

ΕΚΕΙΝΗ (Κατεβάλοντας προσπάθεια νά μιλήσῃ). Ναι ! (Προσπαθεῖ τὸ πικάντη, στὰ δόντια της. Χωρίς γά τέλη, γυρίζει τὸ κεφάλι της πρὸς τὴ γονιά τοῦ δωματίου.

"Έξαφρα ἀφήνει τὸ ποτήρι τὸ τραπέζι. "Ενο τόργυρο τρόμου τὴν παγώνει. "Ανοιξεις τὴν πόρτα ! Λάστι μου τὸ κλειδὶ ! (Έκεινος τὴς κοντάται τὸ κεφάλι του ἀρρηνά). Δώσε μου το ! Θέλω να πάγω !

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τόρο γρήγορα ;

ΕΚΕΙΝΗ.— Θέλω να φύγω !

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Περίεργο ! Αρσον λές δη δέν φοβᾶσαι ;

ΕΚΕΙΝΗ.— Δέν φοβᾶμαι ! Αὐτὸν μόνον νά βγαλε ἀπὸ δο μέσο ! Αὐτὸν εἶν ' όλο... ΕΚΕΙΝΟΣ.— Τὰ μικρὰ αὐτὰ ζεράκια ποὺν τρέψουν !

ΕΚΕΙΝΗ.— Συζαίνουμε τοὺς μεθυσμένους και τοὺς τρεπλούς !

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Κλόουν, μεθυσμένος, τρεπλός !... Λόγια, πάντα λόγια ! Γιατὶ δέ δὲ ἀντὶ ; Ζούμε γὰ νά διασκεδάζουμε, νά διασκεδάζουμε μὲ τὶς καρδιές μας... Μὲ τὴ δική μου καρδιά ἐπαύεται ἀρκετο καρδι. Λόγια λόγια τὰ πεδάνων ! Νά τωρα ποὺν βλέπω και τὴ δική σου νά χειτά πολὺ γρήγορα. "Ω! τι ὑμέροφ πράματα πούν είνε, θέ μουν, μια μικρὴ καρδιά πούν χειτά γρήγορα, πολὺ γρήγορα...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Μή με πλησιάζεις !...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— "Αγαπητή κυρία, ἀφοῦ θά χωριστοῦμε γὰ πάντα, σοφαραστὴ δι χωρισμός μας, μὲ μά δυνατὴ ἀνάμνηση.

ΕΚΕΙΝΗ.— Τὸ κλειδὶ !... Τὸ θέλω...

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πέξ μου τὶ ἔχανες σήμερα;

ΕΚΕΙΝΗ.— "Αφρος με νά φύγω !

ΕΚΕΙΝΟΣ.— Πέξ μου τὶ ἔκανες σήμερα !

ΕΚΕΙΝΗ.— "Αν σο διαπάντησο, θά μ' ἀφήσεις νά φύγω ; (Άλλαζετας τὸ φωνῆς). Μά πέξ μου, ἀγάπη μου, τρεπλάθηκες ; Σέρεις πολὺ καλά διπάσηκες ἀρκετο καρδι. Λόγια λόγια τὰ πεδάνων ματαί της. Στις ὄγκων της ἀφητα γά τα σῶν πάσιν νά την παρατησται μὲ περίεργον. Εγενάκια μαζί της. Στις ὄγκων της ἀφητα γά τα σῶν πάσιν νά την παρατησται μὲ περίεργον. Δέν βλέπει τὸν ωρὰ νά σὲ ίδω, ἔπειτε δύος διπάσηκα τῶν Ντεσάν. Είνε παλαιοὶ μου φίλοι, λιγάκι τιμωρικοί. "Επέμεναν νά μείνω δις πούν βρήκατα καὶ τούσαν...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σαρκαστικά).— Αὐτὸν είνε όλο ; Τὶ ομορφα σημέρα ματιῶν σουν σον αὐτὴ τη σιγή μη ; (Τὴς ρίχνει σιάστει τὰ χέρια και τὴς μικρὰ καταστρέψεις γεμάτης μίσος). Καλά λοιπόν, θά σου πῶ τὴν ιστορία μουν σον αὐτὴ πούν μοδεπες. "Ετοι θά κερδήσουμε καιρόδι.

ΕΚΕΙΝΗ.— Νά έπινοήσω τί ; Τίκτοτε φρικτὸ σαν τὴν ἔχαστα τὰ χέρια και τὴς μικρὰ καταστρέψεις γεμάτης μίσος). Καλά λοιπόν, θά σου πῶ τὴν ιστορία μουν σον αὐτὴ πούν μοδεπες. "Α! να! αστή πρεσβεία, στην πρεσβεία της Τσαλίας. Εκει ἐτήγα και γώ

ΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ»

ΣΑΣ ΕΥΧΕΤΑΙ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ

ΤΟΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΧΡΟΝΟ

γιά νά... τὸν Ἰανουάριον... ποιῶν ἀλλήνεια... "Ἐναν νέο φθινόπερνό, ώφαίσιον σάν τό!... Μὲ μάταια βελούδινα ἄπτο κείνα στὸ βλέμμα τῶν δούλων κανεὶς δὲν μπορεῖ γ' ἀντισταθῆ... "Ἄς, ὑποθέσουμε διὰ οὗτε ἔγαντας αὐτούς τοὺς καλλιθέας καὶ δικῆ του. Ναι, ἀπὸ καρδιᾶ δικῆ του. Καὶ τὸ ταξίδι μου στὴν Νορμανδίαν φέμα, γενέτικα καὶ τα τηλεοραφήματα, τὰ οποῖα ἐστέλνει μιὰ καλλιθέα φύλη, ἐν γνώσει τῶν σχέσεων μου μὲν τὸν Ἰταλό. Πάει καλλί ὡς ἐδῶ τὸ μυθιστόρημα;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Θαυμάσια!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ωτέσσο, ἐπίτρεψέ μου νὰ συντομεψω λιγάκι. Σέρεις διὰ τὸ καταράγοντα καλλί στὶς μικρές δημητρίες... Μοῦ λείπει ἡ τέλην. Ἐφάγαμε λούπον οἱ δύο μονάχοι. "Υστέρα φέμενε στὸ σπίτι μου καὶ ἐντύπωσα, ἐνώπιον ἑκείνους μὲ περίμενε στὸ αὐτοκίνητο. Ήριν ἀπὸ τὸ γεννιά εἶχαμε κάνει μιὰ βόλτα στὸ δάσος... Μά, γιατὶ μὲ κατάταξτας ἔστοι; Λέν δὲς τίτο; Ποῦ θέλεις νὰ πηγαίμε κατόπιν; Φυλακές σὲ πάλποι σὺν φετούσαν. Στὸ Συδού, στού στοῦ Συδού..." Στὶς δέκα, θέαστο. Σὲ πού; "Εμπόρος, φαντασίας μου, κωνίσιον λιγάκι. Στὸ 'Οντικόν... Είμαστε κρημνένοι σ' ἓνα σκοτεινὸν θεορεῖο, κοντά-κοντά, πιασμένοι ἀπὸ τὰ χέρια. Αὐτὸς εἰνεὶ ὅλος... Μετά τὸ θέατρο, ἀφρόπο στὸ σπίτι του τὸ μικρὸν Φλωρεντίνον καὶ τοὺς σού φέρνων τὸ ἄφρωμα τῆς ἀνάπονης του. Καλὴ εἰνεὶ ἡ ιστορία που σού είλητα; Μά μίλα λοιπόν!... Κοπίσαστε τόσο πολὺ γιὰ νά σ' εὐχαριστήσουμε!"

ΕΚΕΙΝΟΣ. (Μὲ σφιγμένα τὰ δόντια) — Παληό....

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ωτέ λοιπον θά μέ σκοτωσθεῖ;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Οχι, δὲν σκοτώνω πειά.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ξεμένους;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Σύνθηκα!

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Αμην!... Θά μον ἀνοίξῃς τὴν πόρτα;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Ενα λεπτό.

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Καὶ δυος μοι τὸ εἶχες ὑποσχεθεῖ. Τί ἄλλο ζητάς ἀπὸ μένα;

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Θέλω νὰ σου ἀφήσω μιὰ σπάνια, μιὰ ὑπέρτατη ἐνέπιστω. Καὶ ποὺ νὰ φέρων τεμοιβλὰ ὁ ἀνθρώπινος κτήνος ποὺ κρύψουμε δύο μέσα μαζί.

ΕΚΕΙΝΗ. — Φάνει, φτάνει... "Αφησέ νά φύγω. Δὲν μπορῶ νὰ βλέπω τεά τὸ πρόσωπό σου αὐτὸν ποὺ μὲ ἀξεῖ τρελλοῦ, τὰ γέραια σου αὐτὸν ποὺ μουαίσουν... Θέλω να φύγω! "Ολα ἐδῶ περάμε, μέ τρομάζουν! Θέλω να φύγω!...

ΕΚΕΙΝΟΣ, (τὸ Εξαγωγιωμένος ἀκόμη περισσότερο, τρομοκράτης). — Θά φυγεῖ μὲ τὴν ἀλλα μαζῆ. Ήμερειά ποστού νὰ σου πάι τὸ φροντιδυνόντος ἥ γνωστας τοῦ εἰδούς σου. "Ἀκούσε... Στὰ 1918 είμαστε ἔκει κάτω στὴν συμματοπόλεμα, μὲ στὶς λάσπες καὶ στὰ αἵματα... Δεκαπέντε μήνες καὶ δεκαπέντε νύχτες δὲν είχε σταματήσει οὔτε στιγμήν ἥ ἐπίτευξ. Ενα βράδυ μᾶς βάσσουν νὰ ξεκομιστοῦμε... Είμαστε οἱ δολοί τουαλέσιν. Ο μανύνας μον, τὸ πιλήσιο μον, τὸ δέρμα μου, δῆλα αὐτὰ τὰ κονιάλια, ἀνέδιπτα μᾶς βράδυ σαραγέιν. "Εξαφάνιμ πιάνει μιὰ τρελλή ἀφεντικία νά χαιρεῖται ἵνα δροσερό γυναικείο κορίνη, νά φλησον δύο ὑγρά γειλή καὶ ίδιως... καὶ ίδιως ν' ἀκούσου λόγια γιγάντων... τρυφερά... "Ηταν μιὰ ἐπιθυμία ἀκατανίκητη. Παίρνω μιὰ ἀδεια 24 ὥρων καὶ τρέχω ἐδῶ στὸ Παρίσι, στὴν ἀγαπημένη μου, βασίνοντας δῆλη γίγαντα... "Εφτά μήνες δέλη τὴν είχα ίδει, ἐφτά μήνες ποὺ τὰ γράμματα τῆς μ' ἔκαναν... Μές στὶς χρονού μου είχα καὶ μιὰ ἀγνοία: Μήπως τὴν πιάνει μὲ τὸ πρότο ἀγκάλασμα! Μπαίνω στὸ σπίτι μου... "Εδώ στὸ ἀγαστήριο μου ἔνα ἀδύνατο φῶνας ἀγνοούντος... "Η μικρούλη μου είχε προσωματίζει διὰ δηρόχομους καὶ μὲ περίμενε... (Πληνεῖται ἀγριό φέλος). "Α! Α! Α!... Α... Η σιγήνη πού πλήκα... Σὰν ἀποβολόμενος καιροφόρηκα στὸ κατόπιν τὴν θύρας... "Η μικρούλη μου, ἡ ἀγαπημένη μου, ἔτην στὴν ἀγκάλια ἔνος υδρόφουτος αὐτερτεύοντος, ἔνος κουραπτεί... Μέλις μὲ εἶδε, οὐδὲλαξες ἀπὸ τρόφο. Ή γρούθια μου ἐπεσε ἀμέσως βαρεά ἐπάνω στὸν καλπάκην. Εκείνη λίγο ἕ τον πάρα νὰ σωματική κάτω ἀπ' τὸ φύτο της... Αὐτὴ λοιπὸν ἥτανε ἡ λίγη πατέρα της... Παρότι μὲν δέκα τούρες πάρει καὶ δῆλοι είχαν κρυψει τρομαγμένους στὰ υπόγεια... Και τώρα, ἀγάπη μου, πρίν χωριστούμε, έτια καὶ ίδιωμενονά τηνει πατέρα ποιητή...

(Κατακτήτην ἡ τὸν φόβο της αὐτὴ κάνει τρελλής της δυό βήματα σὰν γιὰ νά υγή. "Εκείνος μὲ μιὰ ἀπότομη κίνηση φύγει περδό τὸ τοῦ τοῦ σὸν προσθόλιο. "Εκείνη πλούτεισα... Τεντώνει τὰ κέρδη της... ἐν μπορεῖ νὰ στριχτεῖ, στὰ πόδια της... "Ἄγριος μπερδές τραβεύει καὶ φρεγανεῖ. Βέρνεις πάντας τὸν προσθόλιον περισταστικού αὐτὸν θέαμα: Στὴν γνωστὴν τοῦ σκαμμένου τοίχου, δύο σκελετούς, συγκεχυμένους σὲ μιὰ σπασμω-

δική στάση!...)

ΕΚΕΙΝΗ (ἀφήνοντας στραγγάριο). — "Α!...

(Χτυπά σαν πληγωμένο ποντί τὸν ἄρρεν μὲ τὰ γέραια της καὶ σωραίζεται στὸ χαῖδι).

ΕΚΕΙΝΟΣ. — Επιτόπος, ἀγάπην, σήκω, τώρα... "Επατούσαμε... ("Ανοίγει τὴν πόρτα καὶ ἐπιστρέψει στὴν περισσότερη γνωστική). Πλήρωσε... ἐπατούσαμε. Καὶ τοῦ πετά μπροστὸν νὰ καθησυχάσσει. Οι σκελετοί εἰνει γεννιτικοί... Τοὺς

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ,

ΠΟΥ ΚΥΚΛΑΦΟΡΕΙ ΑΓΡΙΟΝ ΜΕ ΕΚΛΕΚΤΗΝ ΥΑΝΗ ΚΑΙ ΒΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

* Εκτός της ἐπικαίρων ἐκλεκτής ὑλῆς της, καὶ τὸ νέον μας ἀνάγνωσμα : ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ — ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ — ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ — ΟΙ ΜΑΤΟΙ διὰ μέσουν Μοναχού ΜΑΤΟΙΑ ΝΤΕ ΖΙΡΑΛΔΟ έξοχιστοῦ τῆς Ιερᾶς Εξατάσως, μάλι, μάλι.

ΣΙΑΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Α. Κ.

Τὸ πρόσωπό της τὸ νόν-πλήν-οὐλέτα νοστιμάδας καὶ πικαντομορφ. Βλέπει τὸν κόσμο ἀλλὰ δὲ συμβιβάζεται μὲ τὰ γοῦστα του, ἔχει τὸ ψαφατήσαται τῆς παρ' ὅλο τὸ ποικίλστικο καὶ παιδάστικο υπόρος της. "Ισως γ' αὐτὸς δὲν ἐπιδύωσει πολὺ τὶς κομικές δεξιότητες καὶ σημεικητρότητες κλίνουσα περισσότερο σ' ἔνα φιλικό καὶ συμπαθητικό περιβάλλον παντοτε κομψότατα τυχισμένη. Ήσα συνομιλήστρα πολὺ εύχαριστη.

H MONTAIN

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

"Εκτάκτως ἐπιτυχής ή χορευτική ἐσπερις τῆς Λέσχης Αύτοκινήτων εἰς τὸ Καπρὶς τὴν παρελθόνταν Τετάρτην.

— "Ολαί αἱ κομικά! Αθῆναι παροῦσα. Στὰ θεωρεῖα διακρίνομεν πακέτες· 'Αρμάτιτο ντέ-է-έλεγκάνς, κ. Κ. Ζαρίφη μὲ λευκό κρέπισταν, κ. 'Αντ. Στιβάντου μὲ μαύρη τουαλέττα καὶ 'ντεσέδεν' ἀπὸ στράτες, κ. Κ. Αθανασίου μὲ πρετ-φοραινέ σὲ καλλιτεχνική φόρμα καὶ ἀπόδρομον. Σαρτρέτες', δίς 'Αλ. Ανδριανός καὶ λευκά, κ. 'Άλ. Χωρίδης μημυρά πεντάγραμμο μὲ φόρο μονοσέλινα, δίς Ε. Εβνλειδη μὲ μπλε τένε γκρι καὶ 'σορτί' συντονισμένη, κ. Θ. Φοτιάδη μὲ θαυμασίαν λευκή τουαλέτα, κ. Στρατήγη μὲ μαύρο ταφτά καὶ 'μπρετέλλη' ἀπὸ στράτες, ένας πελώρος φύγοκος μαρδός στὸν όμοι. Γεωγραφούστονός εἰς Αντοτάλιας, γονητευτική σιλουέτα μὲ ταφτά πλεύσει λιπαρού μάζαν, κ. Μαλιδίδη μὲ μαρδό μουσελίνα, τόσον ωραία συνδιασμένην μὲ τὴν ζανθήν εμφράστη της, κ. Νάνδα Κυριακού, ἀληθινό κομψοτεχνία μὲ χρωστικήτρινη τουαλέττα σὲ γραμμή συνδιασμένην θαυμάσια μὲ τὴν καλλιτεχνική σιλουέτα της, κ. Πετρίδη μὲ έμπασίαν τουαλέτα μάντη, κ. Δ. Λαμπάκης ώραιά καὶ κομψή μεράπισταν πολεύοντα σὲ γραμμή αἴσαπλαίλον.

— Τὸ γρούπ τῶν Δεσποινίδων συμπειριλάμβανε πολλὰ ώραῖα «σπεσιμά»: Δίς 'Ελλη Λουόνου μὲ δαντελλά μπετές καὶ σορτί ἀπὸ βελούδου μπετές Διέρρει 'Αντ. Αναστασάδη μὲ τούλινην τουαλέττα δεργεῖται· ώ. Δίς Μ. Μητραπούτη μὲ ταφτά γκρι - μπλε τένε συνδιασμώνταν τουαλέττα δεργανά, κ. καὶ κ. Κ. Βουλόνη μὲ τούλινο στὺλ λευκά, Διάκονος Λίλιανής μὲ πρετό - μπριγάν ίθωμά, Δις Μαρία Σταύρου μὲ κρέπι - σατέν πετάλη νέες φόροι, Δίς Ι. Σακούραφάρον μὲ λευκή τουαλέττα, Δις Κ. Σούζουλα μὲ δάπτο κρέπι - σατέν διαμορφώδης αἴστιαμαντέ, Δις Κ. Λίτσα μὲ όμοι.

— "Επίσης παρενερθησαν κ. καὶ κ. Μασσόνη, μὲ τουαλέττα γκρι-βεδούλαντες τόπιαντες, κ. Λευκή κιτρίνη τουαλέττα, κ. καὶ κ. Π. Μπλέλπητη, κ. καὶ κ. Αργυροπούλου, κ. καὶ κ. Α. Βοϊλάρη, κ. καὶ κ. Α. Θεοφορίδη μὲ κόκκινη μουσελίνα, κ. καὶ κ. Μελάδη, κ. καὶ κ. Αποστολίδη, κ. καὶ κ. Κηφι. Τριανταφύλλου μὲ κομψότατην τουαλέττα δεργανά, κ. καὶ κ. Λυκούρεων, μαρφό μουσελίνα, κ. καὶ κ. Βούλτη, κ. καὶ κ. Κωστοπούλου μὲ φόρο, κ. καὶ κ. Γ. Καραντάρη μὲ μπλε-σιέλ, δίς της προγενέματος μὲ δαντέλλα μποτοντά, κ. καὶ κ. Καλοντά μὲ μαύρη καὶ δαπτηνή τουαλέττα, κ. καὶ δίς 'Άλ. Δημητράδη ώραιά διμφάνιος μὲ γρετ-σπιτέν φόρος φοντάν 'Μοντέλο Λελόγυνης".

H MONTAIN

οεις νὰ φύγης. "Αντίο, γλυκειά μου ἀγαπημένη!... ("Έκείνη, ώστόσο, δὲν ταλέσει. Γέρνει ἐπάνω της ἀνήσυχος). Νά, πάσο τὸ χέρι μου καὶ στόχο!

(Μὰ οὔτε μιὰ φρυκίας δὲν ταράξει τὸ σῶμα της. "Έξαφρα διλύπτεις καταλαμβάνεται ἀπὸ μιὰ ἀνείπωτη ἀγωνία). Μά ἀπονέτε μιαρούντων, ἔλευθερώντων τούρες πάντας σού λέωντι... Νά κινητής η ἀποδείξει... (Τρέχει, παίρνει τὶς κονθήλες τὶς γεράτες πίτουρο καὶ τὶς φίλες καταγήσης). Κύτταστε... Παίζαμε τὶς κλονήκες... (Τηλέλλος ἀπ' τὴν ἀγωνία, στηριζεται στὸ ένα τὸ γόνατα καὶ ἀναστρέψει τὸ έπαλλονέ κάτω σώμα της φίλης του. Μά δὲν εἰνε πειά πιστά ἔνα πτώμα δίχος ζωή). Μά θλα... μά θλα... ἀγάπη μου, σὲ παρακαλῶ... Σήκω... Μικρώλη μου, μικρώλη μουν, μ' ἀδρού σού λέωντι διενέστε στὸν λαζανόντος τούρες διδωκά λάπτες καὶ τίποτε ἄλλο. Μά κλωτσιά καὶ ἔσω ἀπ' τὴν πόρτα... δὲν ἔξιζαν περισσότερο... (Δοκιμάζει νὰ τὴν στήνῃ δρόθη). 'Εκείνη κρέμεται στὰ χέρια του, τανισμένη στὰ δύο,

μὲ τὸ κεφάλι γεμένο πίσω, μὲ τὰ γειλη μισονικάτα. Ρενέ!..

(Έγγιζει τὸ βλέφαρό της παπατεντά, κολυνή έξαφρα τὸ αὐτὸν στὴν θήση της, καὶ ἀναπηδᾶ κατατρομαγμένος). "Ω, τί έκανα!... "Ω, τί έκανα!... Τὴν σκότωσα... Τηνέα...

A Y L A I A